

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים**עמ"נ 24329-04-23 גיא נ' בני דרור - מושב שיתופי להתיישבות בע"מ**

תיק חיצוני: 581/5357/2021

לפני כבוד השופטת שירלי רנר**המערערת****ליאת גיא****ע"י ב"כ עו"ד הראל טיקטין****נגד****המשיב****בני דרור - מושב שיתופי להתיישבות בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד איתן מיימוני ועו"ד אלון אלרז**

מיני-רציו:

* בהינתן כי החלטת סגן רשמת האגודות השיתופיות בדבר פקיעת חברותה של המערערת במושב ניתנה על יסוד מסד עובדתי בדבר הזכאות למגרש אחד בלבד – מסד שגם עמד ביסוד פסק הבוררות שניתן בהליך שהתנהל בין המערערת ובעלה לשעבר והחלטת המשיב על פקיעת חברותה של המערערת – ושלא השתנה לעת הזו; ולנוכח הפרשנות שיש ליתן להוראות סעיף 8.6 לתקנון המושב וסעיף 5.4 להסכם הקבלה לחברות – אין מקום להתערב בהחלטת סגן הרשמת. ההליך בתביעת המערערת למתן פסק דין הצהרתי לפיו היא זכאית למגרש נוסף, הליך העומד בפני סיום, הוא ההליך הנכון לבירור שאלת זכות המערערת למגרש נוסף.

* אגודות שיתופיות – חברות – פקיעתה

המערערת ובעלה לשעבר ("נתי") הגיעו למושב בני דרור בשנת 1998, קיבלו קרקע עליה הורשו להניח קרוואן, ובשנת 2002 נקלטו לחברות וחתמו על הסכם קליטה. הוקצה להם מגרש. באפריל 2003 המערערת ונתי נפרדו. המערערת נשארה להתגורר בקרוואן עם בנה ונתי התגורר במגרש אחר שהוקצה לו ע"י המושב. בעקבות גירושי המערערת ונתי ב-2007, התנהל בין בני הזוג הליך בוררות. בשנת 2017 ניתן פסק בוררות שקיבל תוקף של פסק דין לפיו המגרש במושב, נשוא אותו הליך, שייך לנתי. בעקבות פסק הבוררות, זומנה המערערת לשימוע אצל ועד הנהלת המושב בעניין פקיעת חברותה במושב וזאת לאור הקביעה בפסק הבוררות כי אין לה זכויות במגרש המשותף. לאחר שהחליט ועד הנהלת המושב ביום 12.3.20 על פקיעת חברותה של המערערת, פנה המושב ביום 16.4.20 לרשם האגודות השיתופיות בבקשה לתיקון פנקס החברים וגריעת המערערת ממנו. סגן הרשמת קבע כי חברות המערערת פקעה בהתאם להוראות סעיף 8.6 לתקנון המושב וגם בהתאם להוראות סעיף 5.4 להסכם הקליטה עליו חתמה המערערת עם קבלתה לחברות. מכאן הערעור. להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 24.11.19 הגיש המושב כנגד המערערת תביעה לסילוק יד. התביעה הועברה לבוררות וביום 1.8.23 נקבע שעל המערערת לסלק ידה משטח המושב. תביעה נוספת שהוגשה היא תביעת המערערת למתן פסק דין הצהרתי ולפיו היא

זכאית להקצאת מגרש נוסף במסגרת המושב. גם הליך זה הועבר לבוררות, וממתין לפסק דינה של הבוררת.

בימ"ש לעניינים מנהליים דחה את הערעור בקבעו:

סעיף 8.6 לתקנון המושב קובע כי: "העברת זכויות במגרש לידי צד ג' טרם שנבנה עליו בית תיעשה בהתאם להוראות החלטת מועצת מקרקעי ישראל 1315 והסכם הפיתוח שייחתם בין החבר לבין רשות מקרקעי ישראל (בכל מקום בתקנון זה בו נזכר הביטוי 'בית מגורים' יש לראותו ככולל גם את המגרש עליו בנוי הבית). בעת העברת זכויותיו במגרש שהוקצה לו או בבית המגורים ששוויו לו תפקע חברותו של החבר במושב. העברת הזכויות כמוה כמתן הודעה על עזיבה את המושב וויתור על כל טענה ודרישה של המעביר כלפי המושב".

אין לקבל את טענת המערערת כי יש לפרש את סעיף 8.6 לתקנון כחל רק על העברת זכויות שנחתם לגביהן הסכם בין החבר לבין רמ"י. אין טעם ענייני להבחין בין מי שהעביר זכויותיו לצד ג' לאחר שכבר חתם על הסכם חכירה עם רמ"י לבין מי שהעביר זכויות כאמור עוד בטרם חוזה החכירה ולקבוע כי דווקא במקרה האחרון החברות אינה פוקעת. תכלית ההוראה היא לשמר זיקה בין הזכויות כחבר אגודה לבין המגרש. תכלית זו מתקיימת במידה שווה בשני המקרים. לפיכך יש לקרוא את הרישא של ההוראה האמורה כחלה במקרה בו כבר קיים חוזה בין המוכר לבין רמ"י ולפיכך העברת הזכויות כפופה לאמור באותו הסכם ולהחלטות מועצת מקרקעי ישראל. ואולם הסיפא של הוראת סעיף 8.6 בדבר פקיעת החברות אינה מותנית בחוזה כאמור מול רמ"י אלא בכך שהועברו זכויות במגרש.

סעיף 5.4 להסכם הקליטה קובע כי: "בניית בית המגורים תיעשה על חשבוננו הבלעדי של החבר ולמושב לא תהיה כל אחריות על בניית בית המגורים ו/או השלמתו והוא מתחייב להשלים בניית ביתו... לא יאוחר מ-5 שנים מיום קבלתו לחברות. תקופה זו תוארך באישור ועד המושב בלבד. חלפו 5 שנים או הסתיימה התקופה המוארכת ולא השלים החבר את בניית ביתו, יהיה החבר רשאי לפעול לפי סעיף 8.1, לא פעל כן בתוך 180 יום או תקופה מוארכת יותר ע"פ החלטת ההנהלה, תפקע חברותו של החבר באגודה...".

טענת המערערת בכל הנוגע לאי תחולתו של סעיף 5.4 להסכם הקליטה בעניינה מבוססת על ההנחה העובדתית כי היא זכאית לקבל מגרש נוסף. מאחר וכך לשיטתה, לא היה מקום לקביעה כי לא תוכל להשלים את בניית ביתה בתוך 5 שנים כאמור באותה הוראה. על יסוד הנחה זו נטען כי גם לעניין סעיף 8.6 לתקנון שגה סגן הרשמת עת התעלם מכך שלשני בני הזוג הייתה זכות שווה ונפרדת למגרש.

אכן פסק הבוררות והחלטת המשיב על הפסקת חברות המערערת מבוססים על ההנחה העובדתית כי למערערת ולנתי רכוש משותף הכולל מגרש אחד בלבד שהוקצה להם עם קבלתם לחברות, אותה עת כוזג נשוי. כעולה מפסק הבוררות לא הועלתה כל טענה אחרת ע"י המערערת במסגרת אותו הליך. כחודשיים לאחר החלטת המשיב על פקיעת חברותה של המערערת הגישה המערערת תביעה למתן פסק דין הצהרתי כי היא זכאית למגרש נוסף. אותו הליך, העומד בפני סיום, הוא ההליך הנכון לביורור שאלת זכות המערערת למגרש נוסף. אין מקום להכרעה בשאלת הזכות כאמור במסגרת ההליך דנן.

בהינתן כי החלטת סגן הרשמת ניתנה על יסוד מסד עובדתי בדבר הזכאות למגרש אחד בלבד, מסד שגם עמד ביסוד פסק הבוררות והחלטת המשיב שבעקבותיה ושלא השתנה לעת הזו, ולנוכח הפרשנות שיש ליתן להוראות סעיף 8.6 לתקנון וסעיף 5.4 להסכם הקבלה, אין מקום להתערב בהחלטת סגן הרשמת. יצוין לעניין זה כי הוראת סעיף 29 לתקנון אשר נועדה למנוע, כעולה ממנה, "הכפלת זכויות"

כלפי המושב במקרה של זוג שהתגרש או נפרד, וודאי אינה יכולה לשמש בסיס להקניית זכות למגרש נוסף.

פסק דין

1. ערעור על החלטת סגן רשמת האגודות השיתופיות (להלן – **סגן הרשמת**) מיום 8.2.23 ולפיה חברותה של המערערת במשיב (להלן – **המושב**) פקעה מכוח סעיף 8.6 לתקנון המושב וסעיף 5.4 להסכם הקליטה עליו חתמה המערערת ביום 25.4.02. במסגרת הערעור מתבקשת הצהרה כי חברותה של המערערת שרירה וקיימת ולא נתקיימו הנסיבות לפקיעתה.

2. וזהו הרקע להחלטת סגן הרשמת.

המערערת ובעלה לשעבר נתי סיריוס (להלן – **נתי**) הגיעו למושב בשנת 1998, קיבלו קרקע עליה הורשו להניח קרוואן, ובשנת 2002 נקלטו לחברות וחתמו על הסכם קליטה. הוקצה להם מגרש L3219.

באפריל 2003 המערערת ונתי נפרדו. המערערת נשארה להתגורר בקרוואן עם בנה ונתי התגורר במגרש אחר שהוקצה לו על ידי המושב (B3301).

3. בעקבות גירושיהם של המערערת ונתי במאי 2007, התנהל בין בני הזוג הליך בוררות בין היתר בכל הנוגע לרכוש המשותף. בשנת 2017 ניתן פסק בוררות שקיבל תוקף של פסק דין בשנת 2018 ולפיו המגרש במושב, נשוא אותו הליך, שייך לנתי.

4. בעקבות פסק הבוררות, זומנה המערערת לשימוע אצל ועד הנהלת המושב בעניין פקיעת חברותה במושב וזאת לאור הקביעה במסגרת פסק הבוררות כי אין לה זכויות במגרש המשותף. לאחר שהחליט ועד הנהלת המושב ביום 12.3.20 על פקיעת חברותה של המערערת, פנה המושב ביום 16.4.20 לרשם האגודות השיתופיות בבקשה לתיקון פנקס החברים וגריעת המערערת ממנו.

5. הרשם מינה חוקרת שהגישה המלצותיה על פקיעת החברות, ניתנה החלטה בדבר אפשרות להשיג על ההמלצות, כך נעשה ולאחר מכן ניתנה החלטת סגן הרשמת המאמצת את ההמלצות.

במסגרת החלטתו קבע סגן הרשמת כי חברותה של המערערת פקעה בהתאם להוראות סעיף 8.6 לתקנון המושב וגם בהתאם להוראות סעיף 5.4 להסכם הקליטה עליו חתמה המערערת עם קבלתה לחברות. עוד נקבע כי המושב לא הפלה את המערערת לעומת נתי ולעומת חברים אחרים במושב, כי אם להפך. נהג בה, כך על פי פסק הדין, באורך רוח רב, והרבה לפני משורת הדין.

על החלטה זו הוגש הערעור שלפניי.

6. להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 24.11.19 הגיש המושב כנגד המערערת תביעה לסילוק יד (ת.א. [56343-11-19](#)). התביעה הועברה לבוררות וביום 1.8.23 נקבע שעל המערערת לסלק ידה משטח המושב. בדיון שהתקיים בפניי הוברר כי המערערת אכן אינה מתגוררת עוד במושב.

תביעה נוספת שהוגשה היא תביעתה של המערערת (ת"א [45640-05-20](#)) [פורסם בנבו] למתן פסק דין הצהרתי ולפיו היא זכאית להקצאת מגרש נוסף במסגרת המושב. גם הליך זה הועבר לבוררות, הוא בשלב שלאחר הגשת סיכומי הצדדים וממתין לפסק דינה של הבוררת.

7. **לטענת המערערת**, כל השנים לאחר פרידתה מנתי הכיר המושב בפירוד בין בני הזוג – התנהלה כרטסת הנהלת חשבונות נפרדת, חולקו דיבידנדים בנפרד, נעשתה התחשבות נפרדת וכו'. לנוכח האמור ובשים לב להחלטה 979 של מועצת מקרקעי ישראל, כפי שנדונה ב**בג"צ 6403/07**, [פורסם בנבו] זכאית הייתה המערערת למגרש משלה לאחר פרידתה מבן זוגה. אמנם הטענה לא הועלתה על ידה במסגרת הליך הבוררות, אך היו לכך סיבות שאינן תלויות במערערת, ומכל מקום, אין בכך כדי להשליך על זכויותיה המהותיות. נטען כי טעות זו (אי העלאת הטענה בדבר הזכות למגרש נוסף) היא שעמדה בבסיס החלטת המושב כי חברותה של המערערת במושב פקעה.

נטען כי שגה סגן הרשמת עת קבע כי מכוח סעיף 29 לתקנון זכאים בני זוג שנפרדו למגרש אחד. נטען כי קביעה זו מתעלמת מהוראות רמ"י ומהמועד הקובע להחלטה 979. הוסף כי סעיף 29 אינו עוסק בזכות להקצאת מגרש, אלא בזכויות תקציביות וכספיות מול האגודה וכי למושב אין זכות לסטות מעקרונות ההקצאה שבהחלטה 979 שכן הוא מפעיל את כוחו מהמשפט הציבורי.

עוד נטען כי סגן הרשמת טעה עת קבע כי חברותה של המערערת פקעה מכוח סעיף 8.6 לתקנון המושב. לטענת המערערת הסעיף עוסק בהעברת זכויות במגרש לגביו נחתם הסכם פיתוח עם רשות מקרקעי ישראל (להלן – רמ"י) ובמצב בו לאחר חתימה על חוזה פיתוח ושיוך המגרש, סחר חבר המושב בזכויות. למערערת טרם שויך מגרש ולכן אין לסעיף בתקנון תוקף כלפיה. בנוסף, הבורר קבע שהזכות למגרש הוענקה לנתי בלבד ולכן ממילא לא התקיימה כאן העברת זכויות. הוסף כי המגרש שהועבר לנתי בשנת 2008 הוא מגרש אחר בו בוודאי לא קיבלה המערערת זכויות ולפיכך לא יכולה היתה גם להעבירן. נטען כי סגן הרשמת התעלם מכך שלשני בני הזוג הייתה זכות שווה ונפרדת למגרש. לטענת ב"כ המערערת לאור משמעויותיו של הליך פקיעת החברות יש לפרש את סעיף 8.6 בדרך מקלה מבחינת מי שנשללות זכויותיו מכוחו.

לבסוף נטען, כי שגה סגן הרשמת עת קבע לעניין סעיף 5.4 להסכם הקבלה כי כיוון שהזכויות במגרש עברו לנתי, ממילא אין המערערת יכולה להשלים את בניית ביתה בתוך חמש שנים. גם כאן הקביעה מבוססת על ההנחה השגויה כי המערערת אינה זכאית לקבל מגרש מרמ"י. בנוסף, ספירת הזמן צריכה להתחיל רק מעת שניתן להקצות מגרשים ולקבל היתרי בניה, וכך גם כל החברים שהתקבלו לחברות בשנת 2002 מקימים כיום, בחלוף 20 שנה, את בתיהם על המגרשים.

8. **לטענת ב"כ המשיב** סעיף 29 לתקנון המושב שתוקן בשנת 1998 קובע כי המושב ימשיך להכיר בבני זוג שהתגרשו או נפרדו כיחידת תקציב אחת וזאת על מנת למנוע "הכפלת" הזכויות. מלשון

הסעיף ניתן ללמוד בבירור כי חל על כלל הזכויות המגיעות לחבר ואינו מחריג זכות כזו או אחרת. פרשנות זו גם תואמת את החלטות רמ"י במסגרתן הוכפפו נהלי השיווק והעברת הזכויות במגרש מגורים לתקנון האגודה.

טענת המערערת כי בשנת 2008 הוצע לנתי מגרש נוסף, נבדקה ונקבע כי היא חסרת בסיס. החל משנת 2007 הושכר לנתי מגרש עליו הציב מבנה יביל. אין גם אמת בטענת המערערת כי רק לאחר הליך הבוררות נודע לה על טענתה לזכות לקבלת מגרש נוסף.

רשימת הרכוש המשותף בפסק הבורר כללה מגרש אחד ולאור תוצאותיו נוצר מצב שלמערערת אין כל זכות למגרש למגורים במושב. לפיכך, חלות הוראות סעיף 8.6 לתקנון (משנת 2016) לעניין העברת זכויות במגרש או בבית מגורים.

לטענת ב"כ המשיב יש לדחות את טענת המערערת כי סעיף 8.6 לתקנון חל רק במקרה של העברת זכויות שהוענקו לחבר על ידי רמ"י לאחר חתימת הסכמי הפיתוח. הטענה אינה מעוגנת בסעיף והיא אף מנוגדת לתכלית הסעיף המיועדת למנוע תוצאה ולפיה חבר ישמור על חברותו על אף שאין לו כל זכות לבית מגורים במושב. עוד נטען כי בעת שנוסף סעיף 8.6 לתקנון כלל לא היה שיווק קנייני במושב שהחל רק בשנת 2020 ולפיכך פרשנות המערערת מוליכה לכך שסעיף 8.6 בעת שחוקק היה בבחינת "אות מתה".

אשר לסעיף 5.4, כפי שנקבע בהחלטת סגן הרשמת, הארכת המועדים ניתנה לכלל החברים ומנין הזמנים נמנה ממועד מתן ההיתר על ידי רמ"י.

דין והכרעה

9. דין הערעור להידחות.

סעיף 29 לתקנון המושב קובע כי:

"האגודה תמשיך להכיר בזוג שהתגרש או נפרד זה מזה כיחידת תקציב אחת.

בהתאם לזאת מיום הפרידה ו/ו הגירושין – תתבצע חלוקת התקציב, הכספים ושאר הזכויות המגיעות לבני הזוג לשעבר שווה בשווה זולת אם הגיעו בני הזוג להסכמה ביניהם על חלוקה אחרת".

סעיף 8.6 לתקנון המושב כפי שהוסף בשנת 2016 קובע כי: **"העברת זכויות במגרש לידי צד ג' טרם שנבנה עליו בית תיעשה בהתאם להוראות החלטת מועצת מקרקעי ישראל 1315 והסכם הפיתוח שייחתם בין החבר לבין רשות מקרקעי ישראל (בכל מקום בתקנון זה בו נזכר הביטוי 'בית מגורים' יש לראותו ככולל גם את המגרש עליו בנוי הבית). בעת העברת זכויות במגרש שהוקצה לו או בבית המגורים ששויך לו תפקע חברותו של החבר במושב. העברת הזכויות כמזה כמתן הודעה על עזיבה את המושב וויתור על כל טענה ודרישה של המעביר כלפי המושב".**

סעיף 5.4 להסכם החברות משנת 2002 עליו חתמה המערערת קובע כי: "מוסכם בזאת, כי בניית בית המגורים תיעשה על חשבונו הבלעדי של החבר ולמושב לא תהיה כל אחריות על בניית בית המגורים ו/או השלמתו והוא מתחייב להשלים בניית ביתו (ברמת שלד +גג) לא יאוחר מ-5 שנים מיום קבלתו לחברות. תקופה זו תוארך באישור ועד המושב בלבד.

חלפו 5 שנים או הסתיימה התקופה המוארכת ולא השלים החבר את בניית ביתו, יהיה החבר רשאי לפעול לפי סעיף 8.1, לא פעל כן בתוך 180 יום או תקופה מוארכת יותר על פי החלטת ההנהלה, תפקע חברותו של החבר באגודה ויראו אותו כמי שמסר הודעת עזיבה לאגודה ובנסיבות אלו יושבו לו הסכומים שהפקיד לפי סעיף 5.3 על פי שערם היציג מתוך חשבון הפקדון".

10. אין לקבל את טענת המערערת כי יש לפרש את סעיף 8.6 לתקנון כחל רק על העברת זכויות שנחתם לגביהן הסכם בין החבר לבין רמ"י. אין טעם ענייני להבחין בין מי שהעביר זכויותיו לצד ג' לאחר שכבר חתם על הסכם חכירה עם רמ"י לבין מי שהעביר זכויות כאמור עוד בטרם חוזה החכירה ולקבוע כי דווקא במקרה האחרון החברות אינה פוקעת. תכלית ההוראה היא לשמר זיקה בין הזכויות כחבר אגודה לבין המגרש. תכלית זו מתקיימת במידה שווה בשני המקרים. לפיכך יש לקרוא את הרישא של ההוראה האמורה כחלה במקרה בו כבר קיים חוזה בין המוכר לבין רמ"י ולפיכך העברת הזכויות כפופה לאמור באותו הסכם ולהחלטות מועצת מקרקעי ישראל. ואולם הסיפא של הוראת סעיף 8.6 בדבר פקיעת החברות אינה מותנית בחוזה כאמור מול רמ"י אלא בכך שהועברו זכויות במגרש.

11. טענת המערערת בכל הנוגע לאי תחולתו של סעיף 5.4 להסכם הקבלה בעניינה מבוססת על ההנחה העובדתית כי היא זכאית לקבל מגרש נוסף. מאחר וכך לשיטתה, לא היה מקום לקביעה כי לא תוכל להשלים את בניית ביתה בתוך 5 שנים כאמור באותה הוראה. על יסוד הנחה זו נטען כי גם לעניין סעיף 8.6 לתקנון שגה סגן הרשמת עת התעלם מכך שלשני בני הזוג הייתה זכות שווה ונפרדת למגרש.

12. אכן פסק הבוררות והחלטת המשיב בעקבותיו על הפסקת חברותה של המערערת, מבוססים על ההנחה העובדתית כי למערערת ולנתי רכוש משותף הכולל מגרש אחד בלבד אשר הוקצה להם עם קבלתם לחברות, אותה עת כזוג נשוי. כעולה מפסק הבוררות לא הועלתה כל טענה אחרת על ידי המערערת במסגרת אותו הליך וכעולה מהפסק ניתנה למערערת האפשרות להשלים סיכומיה לאחר שמונה הבורר החדש בשנת 2015 (ר' סעיף 5 לפסק הבורר) וזמן רב לאחר מתן פסק הדין בבג"צ [6403/07](#) [פורסם בנבו] משנת 2011.

כחודשיים לאחר החלטת המשיב על פקיעת חברותה של המערערת במושב הגישה המערערת תביעה למתן פסק דין הצהרתי כי היא זכאית למגרש נוסף. אותו הליך, העומד בפני סיום לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים והוא ממתין לפסק דין, הוא ההליך הנכון לבירור שאלת זכותה של

המערערת למגרש נוסף. אין מקום להכרעה בשאלת הזכות כאמור במסגרת ההליך שבפניי שעניינו פקיעת חברותה של המערערת על יסוד ההנחה כי אינה זכאית למגרש נוסף.

13. בהינתן כי החלטת סגן הרשמת ניתנה על יסוד מסד עובדתי בדבר הזכאות למגרש אחד בלבד, מסד שגם עמד ביסוד פסק הבוררות והחלטת המשיב שבעקבותיה ושלא השתנה לעת הזו, ולנוכח הפרשנות שיש ליתן להוראות סעיף 8.6 לתקנון וסעיף 5.4 להסכם הקבלה, אין מקום להתערב בהחלטת סגן הרשמת. יצויין לעניין זה כי הוראת סעיף 29 לתקנון אשר נועדה למנוע, כעולה ממנה, "הכפלת זכויות" כלפי המושב במקרה של זוג שהתגרש או נפרד, וודאי אינה יכולה לשמש בסיס להקניית זכות למגרש נוסף.

14. גם בטענות הנוספות שהעלה ב"כ המערערת אין עילה להתערבות בהחלטת סגן הרשמת.

כך הטענה כי לא התקיימה העברת זכויות במשמעות סעיף 8.6 לתקנון שכן על פי קביעת הבורר נקבע כי המגרש הוענק מלכתחילה לנתי בלבד. כפי שציין סגן הרשמת, בפסק הבורר נאמר כי "לו הצדדים היו חיים יחד היה הנכס משותף...", ואין לפיכך מקום להתערב במסקנתו ולפיה בתקופה בה חיו המערערת ונתי יחדיו לאחר שהתקבלו כחברים במושב, היה המגרש לתקופה מסוימת משותף ולפיכך מתקיימת כאן העברת זכויות.

כך גם הטענה כי המגרש שהועבר לנתי בשנת 2008 הוא מגרש אחר בו בוודאי לא קיבלה המערערת זכויות ולפיכך לא יכולה היתה גם להעבירן. סגן הרשמת קבע כי המושב אפשר למערערת ולנתי להתגורר במושב עד להכרעה ביניהם באשר לזכויות במגרש. לפיכך, נתן לנתי להציב קרוואן באופן זמני במגרש החדש אך אין ראייה לכך כי המגרש המקורי לא יוקצה לו בעתיד. מדובר בקביעות עובדתיות שאין כל מקום להתערב בהן.

15. התוצאה היא שהערעור נדחה.

המערערת תשלם למשיב הוצאות משפט בסך של 7,500 ₪.

ההוצאות ישולמו מהעירבון שהופקד. היתרה תוחזר למערערת.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"ד, 19 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.

שירלי רנר 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)